

ættes det Punktum: „Paa de private Forstrande kunne saadanne Værgelav kun oprettes, for saa vidt det af Justitsministeriet findes fornødent“. Jeg mener det maa staa saaledes, thi det kan ikke slaas fast, at aldrig nogen Justitsminister maa gribe ind i det. Skulde det findes, at Værgningsvæsenet ikke besørger ordentligt paa Grund af den bestaaende Ordning, maa det være enhver tilkommende Justitsminister forbeholdt at sige: Nej, det kan ikke længere gaa paa den Maade, det maa være, som det er i det øvrige Land; der maa være den samme Ordning, det samme Tilsyn og den samme Sikkerhed. Jeg kan ikke se rettere, end at der ved de Forholdsregler, som træffes nu, og ved det, som er sat ind i Lovforslaget, er ydet den private Forstrandsret i dette Tilfælde alt det Hensyn, den har Krav paa.

Naa, i øvrigt er dette Spørgsmaal om, hvorledes man skal stille sig til den private Forstrandsret, kun et overmaade lille Spørgsmaal sammenlignet med Lovforslaget i det hele, fordi der jo, som det ophyses i Bilag 4 til Betænkningen, kun paa meget faa Steder er nogen privat Forstrandsret tilbage. Det vilde jo, forekommer det mig, egentligt være underligt at stemme mod Lovforslaget paa Grund af en saadan ringe Ting. Men det maa jeg naturligvis overlade til den ærede Landsstingsmand, hvorvidt han vil stemme imod eller ikke.

Stilling: Forinden dette vigtige Lovforslag forlader dette Ting, vil jeg tillade mig at henlede den høje Justitsministers Opmærksomhed paa et enkelt Punkt, som jeg, begrundet paa en særlig Anledning, kunde have ønsket tilføjet her; maaske der saa paa Sagens senere Gang kunde gøres noget derved. Her er jo nu ordnet alle Forhold vedrørende Strandfogdernes forfættelige Rettigheder, men jeg savner en særlig Forpligtelse, som ogsaa burde paahvile dem. Jeg var tilfældigvis til Stede ved den sørgelige Stranding af den store Brig „Don Juan“ ved Harboøre, og ved denne Lejlighed, hvor tolv Mennesker druknede, erfarede jeg, ved Fiskerne og Strandingssmandstabet, at Grunden til, at det skete, var, at Redningsbaaden, som saa ofte før, kom for sent afsted, og at Skylden derfor udelukkende laa i den mangelfulde Patrouillering ved Stranden. Ganste vist paahvilede der, sagde man, Strandfogden en Forpligtelse til under Baalandsvind at patrouillere langs Stranden, men denne Forpligtelse opfyldtes i dette Tilfælde paa den Maade, at vedkommende, der den Nat skulde patrouillere, gik i Seng Kl. 11 og stod op Kl. 6. Han bemærkede da et

Blus ude paa Havet. Da han kom derhen og saa, hvad det var, ilede han tilbage til Strandfogden, men denne gik saa først ned til Havet for at se, om det var rigtigt og ikke blot et Skib med elektrisk Lys, som det havde været forleden Aften. Da de saa endelig ad de flette og daarlige Veje fik Redningsbaaden derned, vare de 12 Mand slaaede ned fra Rigningen og kun 3 reddedes derved, at de brave Fiskere tog dem for at danne Ræde ud i Havet. Den enstemmige Udtalelse løb paa, at dersom Strandfogden havde patrouilleret, som han skulde og burde langs med hele Stranden — altsaa en virkelig og effektiv Patrouillering — saa var Redningsbaaden kommen i Tide og 12 Mand blevne reddede. Det forekommer mig, at naar der nu her i Forslaget er givet Strandfogderne forfættelige Rettigheder, burde der ogsaa være givet dem en lille Forpligtelse i denne Retning, som har en overordentlig stor Betydning. Ganste vist ser jeg, at Lovforslagets § 2 i denne Henseende indeholder et stort Fremskridt, idet der staar, at den, som bliver et Skib var, der er i Havsnød, hurtigst muligt skal underrette Strandfogden derom og herfor have Krav paa en passende Godtgørelse, der fastsættes af Politiet. Det er allerede et Fremskridt, men det er selvfølgelig dog en Tilfældighed, om der herefter vil være nogen til Stede, thi i en saadan Stormbejrnsnat kan man jo ikke tænke sig, at Folk skulle gaa og paatrouillere der for muligt at opnaa en Belønning. Jeg mener altsaa, at her er noget, som passende kunde gøres Strandfogderne til en Pligt. Jeg henleder altsaa den høje Ministers Opmærksomhed paa, om der ikke paa Sagens videre Vej gennem Tingene muligvis kunde komme en saadan lille Paragraf ind, der, efter hvad jeg har erfaret paa de paagældende Steder, vilde blive hilst med Glæde, og som absolut vilde bevirke, at der oftere blev reddet Menneskeliv fremfor nu, hvor Redningsbaaden kommer for sent til at udføre sit Øverb.

Th. Nielsen: Jeg skal ikke forlænge denne Diskussion, men kun gøre en ganste kort Bemærkning til hvad der er fremkommet. Jeg har forøvrigt ikke sagt, at jeg vil stemme mod Lovforslaget; jeg har kun udfalt, at jeg ikke vil stemme for det. Selvfølgelig har den ærede Justitsminister Ret i, at Christian V's Danske Lov ikke er Grundlov. Det ved jeg meget vel. Den er jo desuden bleven forandret ved Loven af 1836. Jeg oplyste kun, at for de private Forstrandsejere har Retten været den samme under begge Love, og jeg gentager, at den Ret, som de private For